

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια έκ τοῦ προηγουμένου)

Μά οἱ φίλοι τοῦ Γκονζάκκα προτίμησαν ν' ἀκολουθήσουν τὸν κύριό τους καὶ νὰ περάσουν μὲ σκύμπενο τὸ κεφάλι μπρὸς ἀπὸ τὸ Σαβερίν, τὸ χτεινὸν σύντροφο τους, δὲ ὅποις τοὺς φώναζε τῷρα κατέσμουτρα τὴν ἀπίσια τους.

"Οταν δὲ Γκονζάκκας κι' οἱ φίλοι του ἀπομακρύνθηκαν, δὲ Σαβερίν, γυρίζοντας πρὸς τοὺς καινούργιους του συντρόφους, τοὺς εἶπε :

—Καὶ τώρα, ἐμπρός! Δέν θὰ ἔξαφιστον καθόλου, ἀν δῶ σὲ λίγο τοὺς "Ισπανούς νὰ μᾶν καταδώκουν, γιατὶ σίγουρα δὲ Γκονζάκκας θὰ πάπ κατ' εὐθεῖαν νὰ μᾶς προδώσῃ..."

"Ο δούλ, ντὲ Σaint-Αινιάν, φέρνοντας τὸ ἀλογό του δίπλα στὸ ἀλογό του μαρκησίου, ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε, ἐνώ δὲ δουκίσσα, ἀπὸ τὸ παράδρου τοῦ ἀμαξίου, τοῦ ἀπλωσε τὸ λευκό της χέρι, τὸ ὅποιο ἄγγιγε μὲ τὰ χειλὶ του.

—Ήταν τρέλλα αὐτὸ πού κάνατε, τοῦ εἶπε, μά ήταν μιὰ ύπεροχή τρέλλα...

—Ήταν μιὰ πράξις δικαιούντης καὶ τίποτε ἀλλο! ἀπάντησε δὲ Σαβερίν. "Οταν συναντήσαντες κανεὶς μᾶς ἔχιδνα στὸ δρόμο του, πρέπει νὰ τῆς πατάπ τὸ κεφάλι. Μᾶς συντυχός δὲν είχα τὸ δικαιώμα νὰ τὸ σκοτώσω... Αὐτὸ τὸ δικαίωμα δάνκει μόνο στὸ Λαγκαρνέρ!"

Κι' ἔξακολούθησαν τὸ δρόμο τους, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ διπούο δὲ νεαρός μαρκήσιος διηγήθησε στὸν πρεσεύτη καὶ στὴν οὐργύ του τὴν ἴστορια του λαγκαρνέρ καὶ τῆς Αύγης ντὲ Νεθέρ, συγκινοῦντας τους μέχρι δακρυῶν.

Χωρὶς δῆλη τὴ νύχτα καὶ τὰς χαράματα βρισκόντουσαν σὲ δυσ ὡρῶν ἀπόστασι απὸ τὰ γαλλοἰσπανικά σύνορα,

"Ἔξαφνα, καλπασμόν δὲλγων ἀκούστηκε πίσω τους καὶ ἔξη καθαλάρηδες, ἔξη ἀλγούσας τοὺς μέχρι τοὺς μέχρι τοὺς.

Ἐγχαν ξεκίνησε δῶδεκα ἀπὸ τὴν Μαδρίτη, μά τὰ ἀλογα τῶν μιῶν είχαν οἰκάσει στὸ δρόμο ἀπὸ τὸν πολὺ δρόμο.

"Οταν πλήρισαν μετεβίσσασαν στὸν πρεσεύτη καὶ Σaint-Αινιάν, ἔκ μερους του "Ισπανού πρωθυπουργού" Ἀλμπερόνι, τὴ διαταγὴ νὰ ἐπιστρέψῃ μάσεως στην Μαδρίτη.

"Ο πρεσεύτης τὴ διάθεσαν καὶ εἶπε χαρογελῶντας περιφροντικά :

—Πῆγαντες νὰ πῆτε στὸν πρωθυπουργοῦ σας διὰ τὴν διαταγὴν μόνο ἀπὸ τὴν Αύτοῦ "Υψηλότητα τὸν ἀντιθασιλέα τῆς Γαλλίας λαβαῖναι!"

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπε δὲ ἐπικεφαλῆς τῶν ἀλγουαζλῶν, ἐμάστε ὑπόχρεωμένοι νὰ σᾶς ἐμποδίσουμε νὰ περάσετε, εἴστω καὶ διὰ τῆς βίας, τὰ σύνορα

"Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, δὲ δούλ, ντὲ Σaint-Αινιάν καὶ δὲ Σαβερίν, ξιφούλκησαν. Συγχρόνως οἱ υπῆρχες τοῦ πρεσεύτου, μὲ τὰ ὅπλα τους στὰ χέρια, στάθηκαν πίσω τους.

Οι ἀλγουαζλοί, ἐντωμεταέν, είχαν σταθῆ μπροστά στὸ ἀμάξι, καὶ τοῦ ἔφραζαν τὸ δρόμο.

—Σᾶς ἔξορκίζω, ν' ἀποσυρθῆτε! τοὺς εἶπε δὲ δούλ. Διαφορετικά, θὰ σᾶς ἐπιτεθῶν!

Μά οἱ ἀλγουαζλοί δὲν σάλεψαν ἀπὸ τὴ θέσι τους καὶ στάθηκαν ἔτοιμοι νὰ ἀποκρύψουν τὴν ἐπίσθει.

"Ἔξαφνα τότε ἡ πόρτα τοῦ ἀμαξίου ἔνοιξε κι' η δούλκισσα ντὲ Σaint-Αινιάν, μ" ἔνα πιστόλι στὸ κάθε τῆς χέρι, πήδησε στὸ δρόμο.

Δυσ πυροβολισμοὶ διαδοχικοὶ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

ἀντίχησαν κι' δὲ ἐπικεφαλῆς τῶν ἀλκουαζλῶν σωριάστηκε κάτω μὲ τὸ κεφάλι του τρυπημένο.

Ἐνας ἄλλος γλύστρησε πάνω στὴ σέλλα του, μὲ τὸ πόδι του πιασμένο στὸν ἀναβόλεα, ἐνώ τὸ ἀλογό του ἀρχίσαν νὰ καλλάζῃ μὲ δῆλη τὴν τὴν εὔπορτη πρόσοψη τοῦ δρόμου της Μαδρίτης, κάνοντας ν' ἀναπτηδάνη στὸ πετρόδες ἔδαφος τὸ σῶμα τοῦ καθαλλάρη του, πού σὲ λίγο θὰ γινόταν κομμάτια.

Ἐνας τρίτος ἀλγουαζλός ἐπεσε τέλος κάτω, μὲ τὸ στήθος του τρυπημένο ἀπὸ τὸ σπαθί του Σαβερίν, καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς τὸ ἔθαλαν στὰ πόδια.

—Σᾶς ἐπιστρέφω τὸν ἔπαινο, σας! εἶπε δὲ Σαβερίν, βοηθῶντας τὴ δούλισσαν ν' ἀνεψιά της. Αὐτὸ πού κάνατε, ήταν μιὰ τρέλλα ύπεροχη.

Ἐκείνη τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της καὶ τοῦ εἶπε :

—Φιλότος αὐτὸ τὸ χέρι πού σκότωσε. Αὐτή θα είνε ή μόνη του ἀνταμοιβή.

—Ἐπειτ' ἀπὸ δυὸ ὠρῶν δρόμο, πέρασαν τέλος τὰ σύνορα, χωρὶς κανένα ἀλλο ἐπεισόδιο. Τότε δὲ Σαβερίν στάθηκε καὶ εἶπε:

—Κύριοι ἔδω ἔγω σᾶς ἀποχαιρετῶ... Σᾶς εἴδημοι εὐτυχισμένο ταξεῖδι. Ποτὲ συντροφία δὲν μού ήταν πιὸ εύχαριστη ἀπὸ τὴ εἰκόνα σας.

Μά, ἀλλοίμονο! καὶ τὰ ώραιότερα πράγματα ἔχουν ἔνα τέλος. Τόρα πού ή πρώτη μόνο σποτσόλη, τελείωσε ἔπιτυχων, ἔχω καὶ μ' ἀλλη ἀποστολή νὰ ἐκπλήρωσαν. Πρέπει νὰ μάθω τὶς ἀπόγονιν δὲ ιπτάστη λαγκαρνέρ, ή Αύγη ντὲ Νεθέρ καὶ ή φίλη της τόνα Κρούζ...

—Κατόπιν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ Παρίσι;

—Οχι ἀμέως, γιατὶ σὲ μιὰ βδομάδα τὸ πολὺ, δὲ πόλεμος θὰ κηρυχθῇ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ισπανίας καὶ πρέπει νὰ πολεμήσω...

—Ἐλπίζω δὲ πόλεμος αὐτὸς θὰ είνε σύντομος, εἶπε δὲ καὶ Σaint-Αινιάν, γιατὶ ή Ισπανία δὲν θὰ ἀνθέξῃ σ' αὐτόν. Μήν εκθέτεται ἀσκοπα τὴ ζωὴ σας, ἀγωνητέ μου μαρκήσιος, γιατὶ ἔχετε καινούργιους φίλους, που ἐνδιαφέρονται πολὺ γι' αὐτήν... Στὴν ἐπιστρόφη σας, μήν εχχάσετε αἵστη παρασκαλῶ νάρθητε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε στὸ Παρίσι καὶ νὰ βεβαιωθῆτε γιὰ τὴν ειλικρινή φιλία μας...

—Ἔγω θὰ προσεύχουμε γιὰ σᾶς! ἐπρόσθετε ή δούλισσα.

—Ναι, προσευχήθητε στὸ Θεό ν' ἀπέλευθερωθῇ γρήγορα ή Αήγη την δεύτερη καὶ νὰ γίνη κόμμησα στὲ λαγκαρνέρ. καὶ δὲ Σαβερίν νὰ ξαναβρῇ τη τόνα Κρούζ...

—....καὶ νῦν τὴν κάνη μαρκήσια στὲ Σαβερίν! ἐπρόσθετε ή δούλισσα:

—Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία μου... Καὶ τώρα, σᾶς φιλῶ τὸ χέρι... Χαρετε, κύριε δούλε... Καὶ ωρεύουσαρ στὸ Παρίσι..

V

ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

Φιλήστε αὐτὸ τὸ χέρι πού σκότωσε!... εἶπε ή δούλισσα.

Ο Σαβερίν, ὅταν ἔμεινε μόνος, ἀποφάσισε νὰ διασχίσῃ τὴ χώρα τῶν Βάσκων, γιὰ νὰ πάη στὸ Μπούργκος, μὲ τὴν ἐλπίδη διὰ τὴν Βαστούδησε νὰ καταστήσει τὸ λαγκαρνέρ. "Ετοί θέρηκε στὸ πέρασμα τοῦ Πάνκορμπο, διπού είχε γίνει ἡ ἐπική πάλη τοῦ λαγκαρνέρ καὶ τὸν λαδερέμπορον. "Έκει ὅναγκαστηκε τὸ πεζέψη, γιὰ νὰ περάσῃ πιὸ εύκολα. Οι βράχοι δὲλγυρά του ήσαν κατάμαυροι καὶ ἔνα πλήθος, κοράκια ἔκρωσαν ψηλά.

"Ἔξαφνα, εἰδει μπρόστας του πτώμα, ἐν ἀποσυνθέσει σχεδόν.

"Ο Σαβερίν έσκυψε καὶ, ἀνταρχιάζοντας, εἰδει τὴ σπασμένη λεπίδα εἰνὼς σπαθιού,

Έκεινή τη στιγμή, όλα τά σπαθιά είχαν μιά έπιγυραφή. Ο Σαθερνύ κύπταξε με περιέργεια καὶ τότε είδε πώς ή έπιγυραφή αὐτοῦ τοῦ σπαθίου ήταν χαραγμένη μὲ χρυσᾶ γράμματα. Τοεῖς λέξεις μόνο τήν δποτέλούσαν καὶ ή λέξεις αὐτές έγραφαν: 'Α ν τ ί θ α σ ι λ ε θ ο η τ ή ζ η Γ α λ λ ι α σ .

Καὶ, καθὼς ὁ Σαθερνύ ήζερε ποιὸς εἶχε τὸ σπαθί τοῦ ἀντιθατιέως, κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ὁ Λαγκαρντέρ εἶχε περάσει ἀπό κεῖ.

Πήδησε στὸ ἄλογό του καὶ χωρὶς νὰ χάνῃ οὔτε στιγμή, ἀρχιε νά καλπάζῃ μανιασμένα, σάν 'Ερυθρόδερμος ποὺ ἀνακάλυψε ἐπιτέλους τὰ ἰχνά τῶν ἔχοντων του. Ἐφτασε ἔτοις ὡς τὸ Μπούργκος καὶ τὸ Βαλλαντολίν, ζητώντας στὸ δρόμο του πληροφορίες ἀπό τοὺς γαιδουρολάτες καὶ τοὺς ιδιοκτήτες τῶν πανδοχεών.

Παντού τοῦ ἔλεγον ὅτι στὸ Πέρασμα τοῦ Πάνκορμπ τέσσερες ἔντρες είχαν οκτώσει καὶ διασκορπίσει διακόσους. Οἱ ἀριθμοί, δέλπετε, μεγάλωναν ἡρήγορα τὴν 'Ισπανία.

Μά ἔπειτ' ἀπὸ τὸ Βαλλαντολίν, τίτοτε πειά.. Τὰ ἰχνά τοῦ Λαγκαρντέρ είχαν ἔξαφανιστή: Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε δῆ, κανεὶς δὲν εἶχε ἀκούσει νά γίνεται λόγος γιὰ τὴν ὑπόθεση τοῦ Πάνκορμπ.

Ο μαρκήσιος πέρασε εἰκοσιτέσσερες ὥρες ἔρευνωντας τὰ περιχώρας, μα τοῦ κάκου. Δέν ήταν δόμας δινθρωπος που ἀπέλπιζεται εἴκολα καὶ, καθὼς πηλοίσα στὴ Σεγκόβια, συνάντησε μιὰ νέα κόρα ποὺ τοὺς δώμορφη, τὴν δόπια ρώτησε κι' αὐτή.

*Ηταν μιὰ 'Ατσιγγάνα τῆς Μαυριτανίας, η δόπια, βλέποντας τὸ Σαθερνύ, στάθηκε καὶ τὸν ἔπειτα:

—Ποιάς είσαι; τὴν ρότησε δ εὐ-
πατρίδης.

—Μήπως ξέρω κι' έγώ; τοῦ ἀ-
πάντησε ἔκεινη. 'Ενα παιδί τῆς ἑ-
ρήμου, ξένα λοιλούδι ποὺ ἀνθίζει
κάτω ἀπὸ τὸν κλιό.

—Ἄπο ποῦ ἔρχεσαι;

—Πέρασα ἀπὸ τὸ Πάνκορμπ, δ-
που σκοτώθηκε πολὺς κόδμος.

—Καὶ ποῦ πάς;

—Ἐκεῖ ποὺ μὲ πηγαίνει αὐτὸς
ποὺ μὲ δόδηγει.

—Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ σὲ
δόδηγει; ρώτησε μὲ μάγινα ὡς Σα-
θερνύ, ἀναστατωμένος ἀπ' αὐτές
τις μυστηριώδεις ἔρωτήσεις, ἀνά-
μεσα ἀπὸ τὶς δόπιες μάτευε κάτι
ποὺ τὸν ἔνδιφέρει.

Τὸ πρόσωπο τῆς 'Ατσιγγανο-
πούλας, ποὺ εἶχε φωτιστή γιὰ μιὰ
στιγμή, ἔγινε πάλι ψυχρὸς σάν μάρ-
μαρο.

—Δέν ξέρω.. ἀπάντησε. Εἶνε
αὐτὸς καὶ αὐτὸς εἰν' ὅλο...

—Τόνομά σου;

—Μαρκέτα.

—Καὶ τὸ δικό του.. Πέις μου τὸ δικό του.. Μήπως εἶνε Λαγ-
καρντέρ;

Καὶ συγχρόνως, ὁ μαρκήσιος ἔρριξε μιὰ μαστία στὸν δρίζοντα,
ἀναζητῶντας τὸν πίποτη, πρέμενόντα νὰ τὸν δῆ να προβάλῃ έ-
ξαφονία πίσω ἀπὸ κανέναν βράχο. 'Οταν ἀνακούταξε πάλι μπρο-
στά του, δέν είδε τίποτε: 'Η 'Ατσιγγάνα εἶχε ἔξαφανιστή!

Καὶ δόμα, ὁ μαρκήσιος ἔνοιωθε ὅτι ὁ Λαγκαρντέρ δέν ἔπει-
νε νά είνε μακρύα. Μά τοῦ κάκου ἔμαζε δόλο τὸν τόπο, δέν ἀνα-
κάλυψε πουθενά κανένα γνος τῆς παρούσας του.

Τί νά κάνη; Τέσσερες τοῦ ἔμεναν πειά καὶ δέν είχε
ἀκόμα καμιαὶ ἔνδεικι ποὺ μπορούσαν νὰ βρίσκωνται αὐτοὶ ποὺ
ἀναζητούσαν. 'Επειτε λοιπὸν τὴν γωνίαν πάσα κοντά στὴν πρι-
γκήπισσα καὶ νά τὴ διολογήσῃ τὴν ἀδυναμία του;

Στὴν ἀθεβαϊότητα ποὺ βρισκόταν πειά διεύθυνοι ν' ἀκολου-
θήσου, τοῦ ἥρε έξαφην η ίδεα νά πάπη στη Μαρετίν, μὲ τὸν ἐλ-
πιδό πώς θα κατώρθωνε ἔκει ν' ἀνακαλύψῃ κάτι χάρις στὸν φί-
λους ποὺ εἶχε. 'Υπῆρχε δόμας τὸ ἔνδεχόμενο νά πέση ἀπάνω
στὸν Γκονάγκα, δ ὅποιος, μὲ τὴν παντοδυναμία του, θά ἔκμη-
δενίζει κάθε του προσπάθεια

Σ κέφτηκε πολὺ, μῆ έροντας τὶ νάπορασιον.

—Τόσο τὸ χειρότερο! εἶπε τέλος. 'Ας πατέω μέσα στὰ δόλα.
Τίποτε δέν μὲ ἀναγκάζει νά παρουσιαστῶ στὸν ἀγωγότο που ἔ-
ξαδελφοῦ μὲ τὰ ρούχα αὐτὰ ποὺ φοράω.. 'Η δύναμις ἔτοι τοῦ πα-
ρόντος δέν παίζει κανένα βράχο. Τὸ ρόλο έχει κι πονηρία.. 'Ο-
ποιος φανή ποὺ πονηρός, θὰ νικήσῃ..

Λένε, πώς ή νεότης ἔχει ἐμπιστούνη σὲ δλοι: 'Ο Σαθερνύ
ήταν νέος καὶ προπάτων ήταν τολμηρός. Μόλις λοιπὸν ἔφθισε
στὰ πρόδυμα τῆς Μαρετίν, ἀλλάζει τὸ δλογὸν του μὲ ἔνα γαι-
δουράκι, ἔγγαλε τὸ ἀρχοτικό κουστοῦμι του, κουστοῦμι Γάλλου
εὐπατρίου, καὶ ντυθήκε ἔνα κοινὸ Ισπανικό κουστοῦμι. Σ υ-
νοδεύμαντος ἔπειτα ἀπ' τὸν ὑπέρτετο του, ντυμένο ἀπάρελαχτα
κι' αὐτὸν δόπος ὁ ἀφεντικός του, μητήκε στὴ Μαρετίν μεταφιε-

σμένος σὲ ἀγκούσα δόρ (ύδροπωλητή).

Νόμιζε τὸ πράγμα ἀπλούστατο, κι' ἐντελῶς ἀκίνυνο ἐπίσης.
Ποιός δόμας ἀγκούσα δόρ μπορεῖ νά είνε ἡρούχος, στὴν πρω-
τεύουσα τῆς Αὐτοῦ Καθολικῆς Μεγαλειότητος;

Στὴ Μαρετίν μπορεῖ κανένας νά ἀγοράσῃ μιὰ βέσι πλανοδίου
ὑδροπωλητοῦ, ἀπαράλλαχτα δύος μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ καὶ μιὰ
θέση συμβολαιογράφου. Τα μέλη δόμας τοῦ σχετικοῦ συλλόγου
τῶν ὑδροπωλητῶν, τὰ δόποια γνωστούσαν ἀναμετάξου τους περι-
φῆ... άπ' τὸν πράτον δότον τὸν τελευταῖνον, μπορούν πάρεμβος νά
απακαλυψουν τὸν τυχόν τους μελῶν. Καὶ τότε, ἀλλοίσον τους...

—Ετοί, μόλις δ Σαθερνύ ξεφύνει τὶς φράσεις ἔκεινες ποὺ ἀ-
παιτούσει τὸ καινούργιο ἐπάγγελμά του. δηλαδή τὸ καθιερω-
μένον:

—"Αγκουα!.. "Αγκουα φρέσκα!.. (Νερό!.. Νερό δρο-
σερό!..)

—Ἀμέσως κυκλώθηκε ἀπό καμιαὶ δεκαριά δόλους ὑδροπωλη-
τάς, οἱ δόποι τὸν κύπτανταν μὲ θλέμματα θλούσυρά καὶ μὲ διαθε-
μεῖς ἀπειλητικές!

Ο μαρκήσιος εἶχε, θέσια, ἔνα καλὸ στιλέττο κάτω ἀπ' τὰ
φορέματά του. Ἐπίσης ἔνα κανοικίου σπαθιμάχαιρο τὸν κα-
ταλλήλα κρυμμένο, στὸ σαμάρι τοῦ γαιδουρούσου. 'Ουμα, θέ-
λησε ν' ἀποφύγῃ τὸν καυγά, καὶ προσποήθηκε τὸν ἀδιάφορο.

—Δέν μου λές, ἀπὸ πότε δρίσκεσαι ἔδω; ἔκανε τότε κάποιος
ἀπὸ τοὺς δόλους, ἀρπάζοντας ἀπ' τὸ καπίστρο τὸν τετράποδό
συνεργάτη τοῦ μαρκήσιου καὶ σταματώντας τὸν δίσια.

—"Ερχομαι ἀπ' τὴ Σεγκόβια φλε! εἶπε ὁ μαρκήσιος ὑποχω-
ρητικά. Τὶ διαβόλο, δέν ὑπάρχει θεῖος σὲ κοτζάνη πρωτεύουσα γιά
δύο φωχιδισθέλους σαν κι' ἔμας;

—Αὐτὸ θά τὸ θίσιμε, ύστερα.
Τώρα, έχεις νά μάς δελέης τὴν
ἀδειά του θελαδόρο;

—Θελαδόρο... Τί πιεις νά πή αὐ-
τό;

—Χμ... Βλέπω, δέν δέν ξέρεις τί
σου γίνεται... "Ας είνε... Θελα-
δόρο θη πή δ στυνούμοκ: ἔκενος,
δ δόποις ἀπαιτεῖ ἀπ' τοὺς συντε-
χνίτες μας νά τον δποδείουν στὶς
ἔχουν ἀμεμπτον παρελθόν, χρηστά
ήθη καὶ χριστιανῆ εὐλάβεια...
Κι' δεσταν τοῦ τό παδείσουν, τοὺς
δίνει τότε γραπτή δέσμεια ἔξακτη-
σεως τοῦ ἔπαγγέλματος των!...

—Δέν έχω πάρεις σάδεια σάδεια... Μά
μοῦ φαίνεται, συνάδελφος, δέν
έπιγρουν!
—Τότε, διδύτου δρόμο γρήγορα!
εἶπε δ δόλος. "Αύτε, νά μή σε
θρύμην τίποτε χειρότερα!...

—Ο Σαθερνύ κόμιπασε. 'Ωστόσο,
πήρε ύφος ἀφέλες κ' είτε:
—Φεύγω... Μά δὲν θέλετε ν' ἀδειάσουμε πρῶτα μαζύ μερικές
κανέτρες κρασιοῦ στὸν άντερκουν πανδοχείο, θά δήτε ὅτι είμαι
καλὸς συνάδελφος καὶ θα είνε κρίμα νά μὲ χάσετε καὶ νά σᾶς
γάσωσ...

—Η πρόταση του διταν πρώτης τάξεως. Οι νερωπωληταὶ στὴ
Μαρετίν μπορεῖ νά ποιέσουν τοὺς δόλους μὲ νεράκι, τὸν ἔαυτό
τους δόμας ἔνοιουν νά τὸν περιποιοῦνται μὲ ἀρφίσιον κρασί.

Τὰ γαιδουράκια καὶ τὰ μουλαρία τῶν ἀρδικοτάκην στόντε
μπρός στὸ πανδοχείο, τὰ καπίστρα τῶν δέκτηκαν σίγουρα στὸν
σχετικούς κρίκους, κι' δλος ἔβεινος δ ὄχλος μὲ τὸν Σαθερνύ
ἐπικεφαλῆς, μπήκαν στὴν αίθουσα.

—Πόσας δ καθένας σας κερδίζει, κάθη δημέρα; τούς είπεις
σιγαλάδι μόλις καθήσαν δόλοι μαζύ σὲ μιὰ παράμερη γωνίτσα τῆς
ταβέρνας.

Δυσκολεύτηκαν νά τον ἀπαντήσουν δομοιόμορφα, γιατὶ δλος
τὰ παραφοράκια τὰ πράγματα κι' δλοις τὰ ὑποτιωκά. Ελε-
λοσπάντων, δρήκωνται έναν τὸν περιποιούντα τὴν ήμέρα δ
καθένας τους.

—Δηλαδή έγώ κι' δ σύντροφός μου, πουλώντας νερό, θά κερ-
δίζουμε έξη πεστές δλες-δλες, τὶς δόποις φυσικός θά κερδίζατε
εσείς δν λειταιμε!... "Ετοι...;

—Ακριθῶς!.. Εκάναν τοι 'Ισπανοί. Γιατὶ νά τὶς πάρτε έσεις,
κόθιντας τα δόλωμα;

—Ακοῦστε, φίλοι μου! εἶπε τότε ὁ μαρκήσιος. Θά καθήσω μὲ
τὸ σύντροφό μου τέσσερες δημέρες στὴ Μαρετίν.. 'Από έξη πε-
στές δημέρας δλες-δλες.. Πάρτε τις λοιπόν, δρίστε κι' δλες έξη
δλόκηματα δημάτη την ἐπικίνων γιά τὰ συμφέροντά σας ἐπαγγελ-
ματική διάπτην. μας, κι' δι' ποιεύμε ἀρφίσιον κρασί στὴν υγεία
δλῶν μας!...

—Οι νερωπωληταὶ τὸν κυττούσαν έκθαμβοι.
—Ναι! συνέχισται δ Σαθερνύ. Ούτε ἀγκουαδόρ είμαι, ούτε νά

· Ο Σαθερνύ άρχισε νά καλπάζῃ μανιασμένα...

σάς συναγωνιστώ θέλω... Απλούστατη, θέλω νά πλησιάζω α-παστήρητος μιά κοπέλλα δύμορφη πού όγκοπούσα, και τήν δ-ποία μοδή δρόπαξαν μέσα δάτη την άγκαλιά μου... Μεταμφίεστηκα λοιπόν με τά ρούχα του έπαγγέλματός ασα... "Υστερά δάπο τέσ-σερες ήμέρες θά ξεντυθώ... Έχετε τό λόγο μου!..."

Γενικά και καλόκαρδα γέλια υποδέχτηκαν τις τελευταές φράσεις του. "Οχι μόνον ή συμφιλιωσις έγινε τελεία, άλλα και τά άγαθόψυχα έκεινα παιδιά του λασού προσφέρθηκαν νά βοη-θήσουν τόν Σαβερνό στις προσπάθειές του.

—Ποιο κάθεται ή καλή σου, έρεις;... τόν ρώπησαν σε μια στιγμή.

—Όχι, μά τήν πίστι μου! έκανε με θύλιψι δ Σαβερνό.

—Θά τήν βροδιμέ εμεις... "Εννοια σου... Πές μας τά χαρα-κτηριστικα της... Θα είδοται σουμε και τους άλλους συντε-χύτες μας να μη σε περιέρουν, και νάχουν κι' έκεινοι το νού τους για τό κοριτοι!..."

Χαρούμενος δι μαρήσιος, τους περιέργαφε τά χαρακτηρισ-τικά τά Αύγης, της πνόνας Κρού, τού Λαγκαρντέρ, του Πα-σπουάλ, και στά τελευταία του Κοκαρτάς, τού πιό εύκολου μά-λιστα στην άναγνωρίσια μόδη διάλα πρόσωπα: "Επειτα πρόσθεσε:

—Πενήντα πρόσθετα δίνω σ' έκεινον πού θα μοδ βρή ένα διπο-δερέσσοντας δάπ' τά πρόσωπα πού σας περιέργαφα.. Κάθε προτ και τήν ίδια ώρα, θα με βρίσκεται έδο... "Ωρεθουάρ γιάσ αδριο, λοιπόν... "Εντωμεταξύ, φεύγω κι' έγω γιά νά ψάχω μαζύ με σάς!..."

Νερό!... Νεράκι δροσερό!... Ποιος θέλει νεράκι!...

"Έτοις ξαλαρυγαζόταν δάπο δρέπτης δώρα τώρα δι νεαρούς μαρ-κήσιος μας, διατρέχοντας τους δρόμους τής Μαδρίτης και προ-σέρχοντας με κρυφή λαχτάρα στά πρόσωπα δλων δύσους συναν-τισσε.

Στην πλατεία «Μαύρο», μιά συγκέντρωσις κόσμου τόν σταμά-τησ: "Ήταν ένας καλγάρης, δόποιος έθεγακε λόγο στά πλή-θη, κατακεραυνώντας τους δάσεις κι' έκοντας στή ράχι του ένα δισσάκι φουσκωμένο με συ-χωροχρήσια, έτοιμα για πούλημα στους εδλα-θές.

Θέαμα θλιβερό καπηλείας τόν Θείων, συνηθι-σμένη τήν έποχη έκεινη!...

Τό πρόσωπο τού καλγάρης έκεινον δέν φαι-νόταν καλά, γιατι το μισσάκεταις ή μαρτηρ κου-κούλια του δράσου του. Ελγή ζώμος τόση εύγλωτ-τια στό κήρυγμά του, ώστε θα τόν νόμιζε κανέ-νος για αύτόπτη μάρτυρα τών Παθών του Κυ-ριού και γνώστη θαθών, έκ προσωπικής πελαρ-τών βασάνων τής Κολάσεως και τών διπολαύσε-ων τού Παραδείου.

Μόλις τελείωσε τό κήρυγμα κι' οι θρησκόλη-πποι άγρασσαν μερικές «Αφέσεις τών διμαρτιών τους», σκόρπισε δόκιμος κι' έμειναν στην πλα-τεία μόνον καμιά δεκάρια ἀλγ κο ου αζίλ (διστυλούλας). Ένας υδρόπολητης δινομάδιμε-νος μαρκήσιος τνέ Σαβερνό, κι' ένας Καπούκι-νος καλγάρης, πού δις τώρα βρισκόταν μπε-δεμένος στό πλήθος τών δικρασιών.

Ο Καπούκινος αύτός φαντόταν σάν νά άναζητούσε κάποιον Ξανθική. Ένας άστυφολάς τόν ξεγώρισε, τόν έδειξε οπούς συ-νδεδόφους του, έκεινοι ρίχτηκαν τών πάσουσ, κι' δι συντη-σμένος κληρικός, νοιώθοντας τά δυσάρεστα — ποιός έρει γιά ποιόν λόγο-νύχια τής Αστυνομίας έπάνω του, τόθαίς διλοταχώς στά πόδια!...

Ο Σαβερνό έκθαμβος παρακολουθούσε τήν ξανθική αύτή σκηνήν. Είκοσι φορές δύλια έφερε βόλτα διάλογηρη τήν πλατεά-α-μπρούς δι Καπούκινος και πίσω του οι διλγκουαζίλ-μά δάπο-τελείασμα έμεινε τό ίδιο: "Ο καλγάρης είχε πόδια λαγούν κι' έκεινοι είχαν πόδια χελώνας!

Στήν είκοστη, τέλος, φορά, δι καλγάρης έτυχε νά περάστη στόν Σαβερνό, τρέχοντας λαχανιάζοντας, και βλαστημών-τας:

—Μά τόν οκούφο τού Υψίστου, κρατούν καλά τά πόδια μου δάκμα!.. Τρέξτε θσ θέλετε, κανάγηδες... Θ' άργηστε νά με πάστε!...

Ο Σαβερνό τινάχτηκε σάν νά τού έχωναν καρφι στή ράχη:

—Διάσλε! μουρμούρισε έκθαμβος. Είνε ή φονή τού Κοκα-ρτάς, αύτη.. "Αμ' δ δλόλος καλγάρης τότε, πού στεκόταν πλάγιο του δταν πρόσθεαν στόν Ιεροκήρυκα;.. Μήπως ήταν δ Πα-σπουάλ;

Τί νάκανε: Νά τών φώναζε;... Ασφαλώς θά τόν κατέστρε-φε τότε!...

Κάτι ζώια, κρυμμένο κάτω δάτη τά ράσα τού Κοκαρτάς, δρ-χύε νά δυνοκολεύν τώρα τήν τρεχάλια του: "Ήταν δο μακρύ και τεράστιο σπάτο, τού δποιου δ ζωστήρας χαλαρωνόταν διαρκώς και τού μπέρδευν τά πόδια!..."

Στά τελευταίς, Καπούκιντας πειδικλωμένος ξανθικά, έκανε μά τούμπα στό χώμα κι' οι διλγκουαζίλ ρίχτηκαν έπάνω του με κραυγές θριάμβου..

Μά είχε πάψει πειά νά είναι ένας δειλός και φτεροπόδαρος κα-λόγρος, δ φίλος μας, και ξανάγινε δ Κοκαρντάς πού ξέραμε: "Εμπηδε μιά φθερή βλασφημία, τινάχτηκε δρόδος σάν ταύρος λυσσαμένος, έγωσε τό χέρι του κάτω απ' τά ράσα, και τρα-βώντας τό σπαθή του, τό άνεμισε γύρω του με μανιά!

Ήταν μεγαλοπρεπής, έτσι... Τριάντα σχεδόν διλγκουαζίλ τόν κύκλωναν τώρα — τραβήγμενοι απ' τούς πλαγιώνας δρό μους σε βυθίτεια τών συναδέλφων τους—κά κανένας δεν τολμού-σα νά πλησιάσει τόν αφρισμένον κι' δρεμάνιο καλόγρηρο... "Ο Σαβερνό, πού έκτιμοντας τήν άλητησιά άνδρεια, συγκρατούσε τόν έαυτό του με δισκολία: Πόσο θά ήθελε νά τρέξει κοντά στόν Κοκαρντάς,

Δυστυχώς, κυκλωμένος καθώς ήταν δ Γασκόνων μας καταμε-σης στήν πλατεά, δεν μπορούσε νάρχη τό νού του πρός όλες τίς κατευθύνεις. Κάποιος έπιδειξις διλγκουαζίλ γλυστρήσες άπα-ρατήρητος πίσω του, έσκυψε στή γή, κι' δ Κοκαρντάς ένωνε τόν έαυτό του με δισκολία: Πόσο θά ήθελε νά τρέξει κοντά στόν Κοκαρντάς,

Διστυχώς, κυκλωμένος καθώς ήταν δ Γασκόνων μας καταμε-σης στήν πλατεά, δεν μπορούσε νάρχη τό νού του πρός όλες τίς κατευθύνεις. Κάποιος έπιδειξις διλγκουαζίλ γλυστρήσες άπα-ρατήρητος πίσω του, έσκυψε στή γή, κι' δ Κοκαρντάς ένωνε τόν έαυτό του με δισκολία: Πόσο θά ήθελε νά τρέξει κοντά στόν Κοκαρντάς,

Διένισε δέ πρόλαβε δ φτωχός νά τό προσδιορίστη, από τό κάτι, γι-ατι παρευθύνεις τινάχτηκε φύλα, κι' έπεισε ύστερα στό χώμα, μέ τήν πλάτη στό διδαφός και μέ τά πόδια του στόν δέρα!

—Φτού! έκανε λυσσαμένος κι' έκθαμβος συγχρόνως. Τί έλε-εινούς κι' υπούλους τρόπους πού έχουν αύτοι οι κανάγηδες!...

Δέν πρόλαβε-έπιστης—νά πή και περισσότερα: Χωρίς νά τονειώσει πάνω, βρέθηκε σφιχτοδεμένος,

Δέν πρόλαβε-έπιστης—νά πή και περισσότερα: Χωρίς νά τονειώσει πάνω, βρέθηκε σφιχτοδεμένος,

Τόν σήκωσαν σάν πεθαμένον, και τόν κουθάλησαν στή φυ-λακή...

Ο Σαβερνό, άκινητος, φρύαζε απ' τό κακό του. Παρηγορή-θηκε δύμως κατόπιν, δταν σκέφτηκε δτι δ άλλος καλόγρηρος θά ήταν δέκαπαντος δ Πασπουά, κι' διένισε δέφυγε, τουλάχι-στον. "Ω, θά τόν έθρισκε χωρίς δλάλι, και βρί-σκοντας αύτόν, θθρίσκισε και τόν ιππότη Λα-γκαρντέρ!

—Χιμ!... φιλήρισε τότε, σταματώντας από ξα-φυκή σκέψη. Μήπος δ καλόγρηρος με τά συγχρ-οράτια ήταν δ ίδιος δ Λαγκαρντέρ;

Και βλάθηκε μέ τό μοδρόν, δρόμους, πραέχοντας ίδιατερα στόν καλγάρηρος πού συναντήθησε. Πολλές φο-ρές πέρασε πλάγιος κι' απ' τόν διευθυντή τής Α-στυνομίας: Πλάγιος δπά τόν δρόμο πρεβότη.

Μά έκεινος, τόν περιφρόνησε... Ούτε τόν πρόσεξε καθ-λιού:

—Έκεινος δέν ήταν, βλέπετε, καλόγρηρος!...

* * *

Τή μεθεπομένη ήμερα, ή Μαδρίτη έπυνησε α-πό μιά γενική κωδωνοκρουσία κηδείας...

Η πλατεία τής Σεβάντα γέμισε παρευθύν-ά-πο κόσμο, συγκρατημένον παράμειρα σε κύκλο από ιχυστρήτη δύναμι στρατού

Στό μέσον τής στρατιωτικής αυτής ζώνης, υ-πήρχε στημένη δή άχυρη.

Ο δήμιος άνεψικη γιά τέλευτα πορά στό ικρώμα, γιά νά βεβαίωση δτι διάλικρος τού κατά μήκος τού στοικιού, και γλύστρησε δτείποτε κά-τω, γιά νά βεβαίωση δην η θελιά τής άγχοντης ήταν στερεή, κι' δηλειτοργυμόναν κανικάν κι' είδυσα, συμφωνα με τούς κανό-νας τού διαγχονιστικού έπαγγέλματος.

Σ' αύτά λοιπόν καταγινόταν δ δήμιος, μά δην μπορούσε κανένα νά τόν δην, δη, πού γελούσε κάτω δπά τήν κουκούλα πού τού δη-κρυσθείση δόλκηρο πό πρόσωπο του και τό κεφάλι του δη-κεπάστηκε στό τήν ώρα τών δικτύων δηλαδή πάντας έπειτη στοπάστη τό την κρατήση τό πλάγιο τό διατρίχιαζε. Σπραγματικά, ή-τής Μαδρίτης, δ δλόσιθωρος και κοντόπαχος έκεινος διαθωτώς, που συνήθιζε νάρχηση τά κρατήση τό πρόσωπο του και τό κεφάλι του δη-κεπάστηκε στό τήν ώρα τών δικτύων δηλαδή πάντας έπειτη στοπάστη τό την κρατήση τό πλάγιο τό διατρίχιαζε. Ήταν ένα λυγερό και ψηλό δάποτο, πυνέμο με μαύρο βελούδινο κοστούμι, και μέ τό κεφάλι του χωματεί δόλκηρο πό μιά κουκούλα, δη ποτάι είχε δυό τρύπες στή θέση τών ματιών, γιά νά μπορή νά βλέπη.

—Μπά!... Δέν είνε δ δήμιος πού ξέραμε! έκανε έκπληκτη μιό γυναικούδα τού λασού. Γιατί δράγε;

—Είνε δ δήμιος τού Κάδιε, αύτός! έξηγησε κάποιος πλάγιος, έξηγησε κάποιος πλάγιος, και γι' αύτό έφεραν ίδιατερον δήμιο γιά τήν έκ-τέλεο του!

—Παναγίτας μου!.. Παρέθενα μου!.. είπαν τότε τρομαγμένα τρεξ-τέσσερες δλλές γυναικούδες. Νά μάς λειπούν τέτοιες ίδι-αίτετες τιμές, δη πρόκειται νά μάς κρεμάσουν!...

Λίγες στιγμές δρόγερα, τό νέο διαδόθηκε άστρωπαια στόν δχλο πού πλημμύριζε τήν πλατεά, κι' ήξεραν πειά δτι δήμιος ήταν δπά τό Κάδιε, κι' δην μελλοθάντος θά ήταν τουλαχιστον δούδο, δη δχι τριγκυψ.

(Ακολουθεί)

